

bare fastslå én afgørende ting. Det her skal ikke forekomme igen, så godt det nu overhovedet er muligt, og vi skal have en fælles bestræbelse for, at når folk med den baggrund kommer til Danmark, får ministeren besked om det, og at de to myndigheder skal arbejde meget tættere sammen nu end før, og der skal være en hurtigere håndtering af sagen.

Så meget om denne side af sagen og dermed også som sagt et tilsagn om at stramme afgørelse op på disse procedurer og dermed også sagt til hr. Peter Skaarup, at det, jeg sagde i tirsdags, naturligvis holder og vil også blive fulgt op i praktisk handling i de kommende ugers og måneders arbejde.

Så tilbage til dagsordenen, som i øvrigt var i debatten her i Folketinget. Jeg må sige, at jeg er glad for den opbakning, der har været både fra højresiden og fra venstresiden i dag til hovedlinjen, som regeringen lagde op til. Det betyder utrolig meget også som signal til omverdenen, at der er en meget bred opbakning til vores terrorbekæmpelse, til vores deltagelse i den internationale solidaritet og i den internationale indsats.

Mange har indimellem undret sig over, hvad det er for stærke følelser, der sættes i sving også i det store land, USA. Jeg tror, det er klogt og sundt en gang imellem at sætte sig ind i den amerikanske tankegang og oplevelse af det chok, man fik den 11. september. Man skal jo huske, at i mere end 100 år var New York og USA tilflugtsstedet for de stakkels mennesker, som var på flugt, eller som ikke kunne se nogen overlevelsesmuligheder for sig.

Det var ovre bag ved det store hav, man kunne finde sikkerhed og tryghed og et nyt liv – for nogle et værre liv end for andre – men det var en drøm, der ofte kunne blive en realitet. Kom man derhen, passerede man Frihedsgudinden. Og kom man til New York, uanset hvilken farve man havde, fru Pia Kjærsgaard, uanset om man var gul, rød, sort eller hvid, så kom man til et land, hvor der var fred, og hvor man blev taget imod.

Jeg tror, at det chok, der følger efter terrorangrebet, som splitter den amerikanske fundamentale og smukkeste drøm fuldstændig ad, i virkeligheden er den centrale indre følelsesmæssige desperation i det amerikanske folk, som vi kan føle helt over på vores side af Atlanten, og som vi også selv føler.

Midt i det hele er der selvfølgelig også det fantastiske, at man ganske kort tid efter, næsten ubærlig kort tid efter, på Yankee Stadion kan se

de overlevende fra terrorangrebet samles og være enige om, at nu skal vi også se fremad.

Jeg mener, at når man er i stand til at udstråle en så stor styrke i et så anspændt klima i USA, som man er, så må vi heller ikke ryste på hånden, så må vi også forstå, hvor vigtigt det er at bakke op og holde sammen.

Det fornemmer jeg at ganske mange partier her i Folketinget er enige i, og det er vigtigt, at vi har det for øje, når vi nu selv skal arbejde hurtigt og effektivt og ansvarligt. Vi føler i hvert fald, og jeg føler mig på regeringens vegne meget, meget stærkt forpligtet til nu at følge op i praktisk handling på det, vi har sat os for som følge af den FN-solidaritet, der også er blevet skabt.

Og lad mig lige kort præcisere, hvad det er for et stykke arbejde, vi skal igennem de næste 60 dage.

Regeringen har ved min tale i tirsdags givet udtryk for, at vi inden for 60 dage fremlægger forslag til behandling her i Folketinget, beflitter os på at få indrettet vores regler og vores praksis, således at vi lever op til de nye FN-resolitioner og -konventioner. Det betyder, at der skal lovgives for at forhindre og optrevle finansiering af terrorisme. Det betyder, at straffeloven skal ændres, så der tages højde for den internationale terrorismes netværk. Det betyder, at der skal gennemføres en udvidet udgang til udlevering af terrorister. Det betyder, vi skal lave en fælles definition af terrorismen i Europa i Den Europæiske Union, og vi skal også finde frem til at formulere fælles strafferetlige rammer.

Det har vi ikke kunnet før, og vi har måske heller ikke kunnet samles så meget før om de her opgaver. Det kan vi nu. Det skylder vi hinanden, og det skylder vi den internationale solidaritet.

Derfor appellerer jeg også til, at vi nu håndterer det her lige præcis, som vi skal, uden underbud og uden overbud, men lige præcis sådan, som vi skal det med humanismen i behold og konsekvensen i behold.

Det andet, vi skal, er i udlændingeloven at gennemføre en række ændringer, som er en direkte konsekvens af den europæiske proces og FN's Sikkerhedsråd. Vi skal udvide samarbejdet, som vi strejfvist var inde på før, mellem PET og efterretningstjenesterne i udlandet. Udlændingemyndighederne og PET skal arbejde meget tættere og mere hurtigt og konsekvent sammen end før for at sikre, at der nægtes opholdstilladelse til udlændinge, når det er påkrævet af hensyn til statens sikkerhed; at alle nødvendige for-